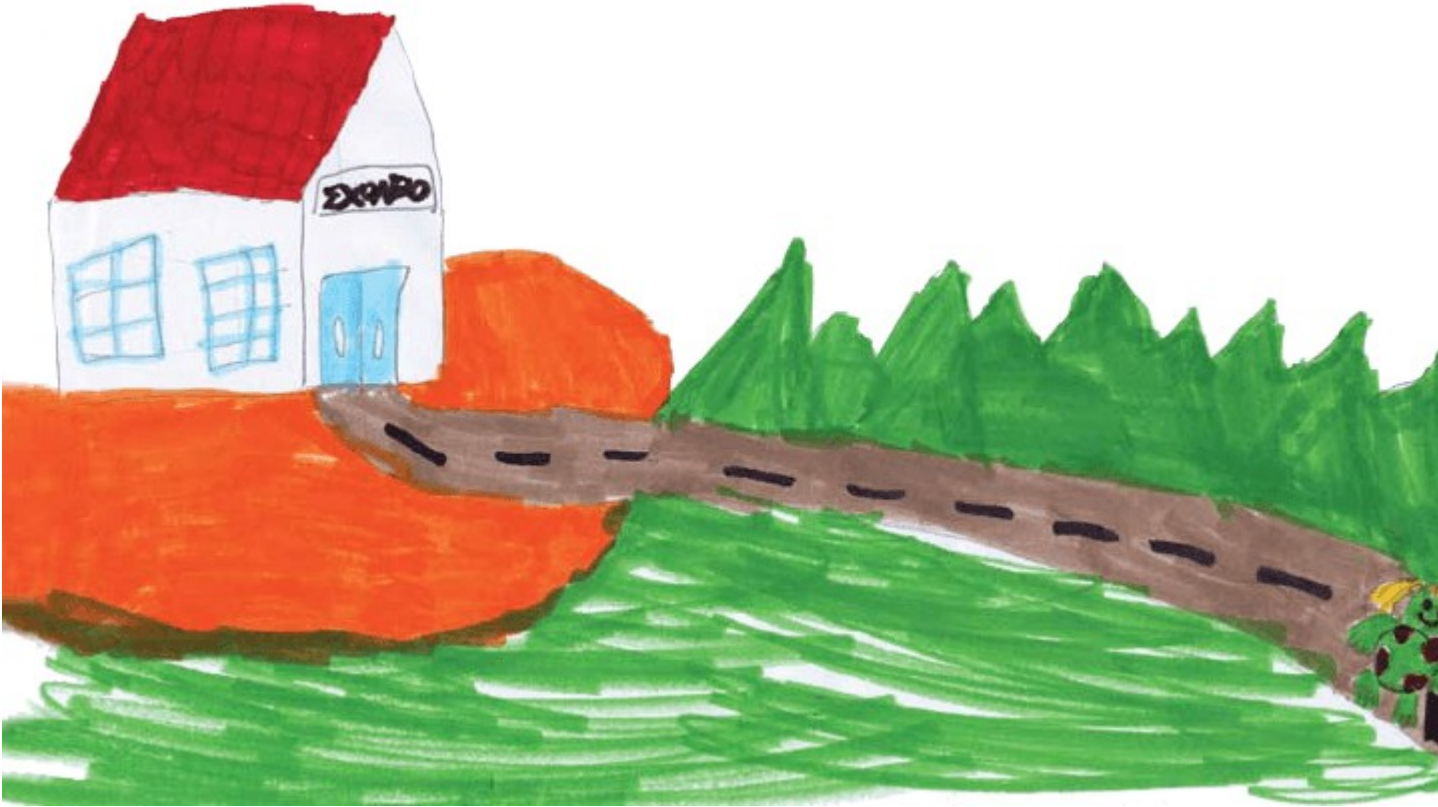

Η Μόνα σε καινούργιο σχολείο

Η Μόνα, η μικρή χελώνα, μετακόμισε πρόσφατα σε ένα καινούργιο σπίτι κοντά στη λίμνη του μεγάλου δάσους. Κάθεται στο παράθυρο του δωματίου της και σκέφτεται στενοχωρημένη τους παλιούς της φίλους και συμμαθητές. Είναι τόσο μακριά τους και τους έχει ήδη επιθυμήσει!

Σήμερα είναι η πρώτη μέρα στο καινούργιο της σχολείο. Ξύπνησε νωρίς το πρωί, για να ετοιμαστεί και να φτάσει στην ώρα της. Είναι αγχωμένη για το νέο της ξεκίνημα.

Η μαμά της της έδωσε ένα γλυκό φιλί στο μέτωπο και τη ρώτησε:

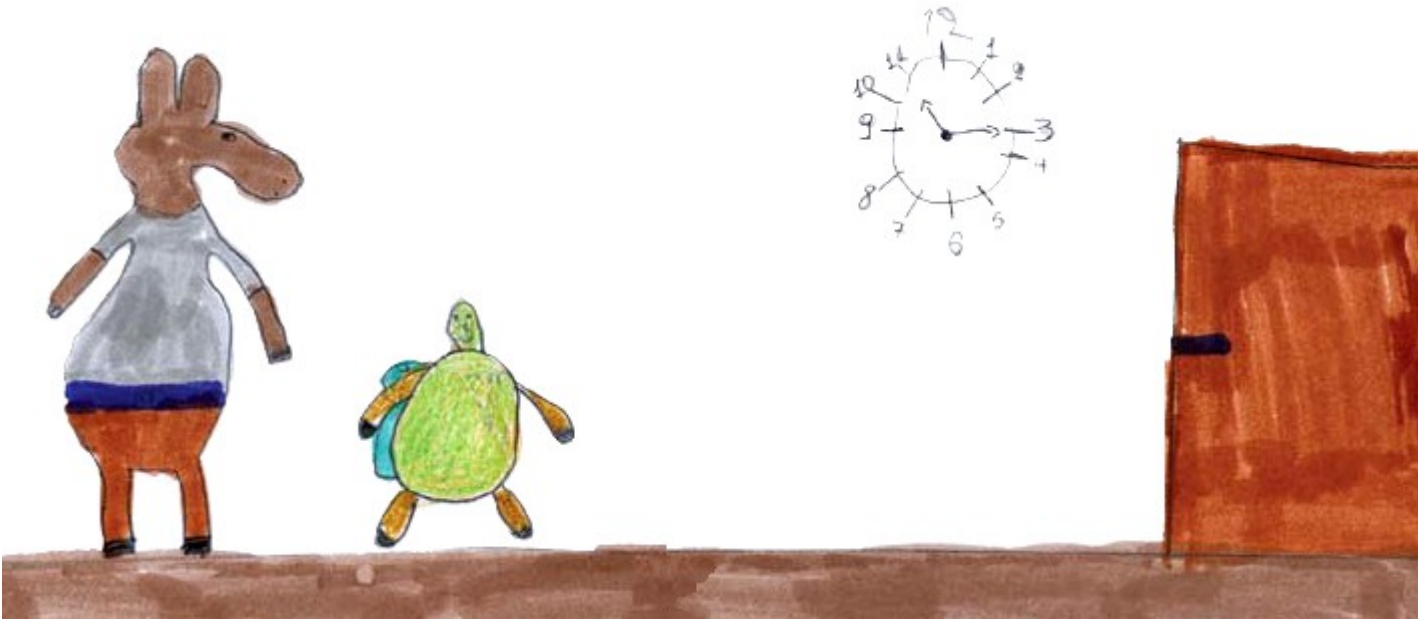
- Είσαι σίγουρη πως δε θέλεις να έρθω μαζί σου;
- Δεν είμαι μικρό παιδί! Θα τα καταφέρω, είπε η Μόνα.
- Εντάξει, όπως θέλεις. Καλή αρχή! φώναξε η μητέρα της, καθώς η Μόνα είχε ήδη απομακρυνθεί.
- Ευχαριστώ, είπε εκείνη χαμηλόφωνα, με σκυμμένο κεφάλι.

Όταν έφτασε στο σχολείο, η αυλή ήταν άδεια. Δεν είχε προλάβει να φτάσει πριν χτυπήσει το κουδούνι για μάθημα. Στάθηκε μπροστά στην αυλόπορτα, έτοιμη να γυρίσει πίσω.

Τότε την είδε ο γάιδαρος, ο διευθυντής του σχολείου.

Την πλησίασε και τη ρώτησε:

- Ποια είσαι εσύ;
- Είμαι η καινούργια μαθήτριά, η Μόνα, είπε η μικρή χελώνα χαμηλόφωνα. Ξεκίνησα νωρίς από το σπίτι μου, αλλά δεν κατάφερα να φτάσω έγκαιρα.
- Δεν πειράζει, της είπε ο διευθυντής. Πάμε τώρα να σου γνωρίσω την καινούργια σου δασκάλα και τους συμμαθητές σου. Είναι όλοι πολύ καλοί!

Έφτασαν έξω από την αίθουσα και, καθώς η Μόνα πήρε μια βαθιά ανάσα, ο διευθυντής χτύπησε την πόρτα και μπήκαν μέσα.

- Να σας γνωρίσω την καινούργια σας συμμαθήτρια, είπε στους υπόλοιπους μαθητές.

- Καλωσόρισες! είπαν όλοι με μια φωνή εκτός από τον λαγό, το αγριογούρουνο και την αλεπού, που μόλις την είδαν άρχισαν να γελάνε και να λένε κάτι ψιθυριστά.

Η δασκάλα της τάξης, η κουκουβάγια, καλωσόρισε κι εκείνη με τη σειρά της τη Μόνα και ξεκίνησαν το μάθημα.

Η πρώτη ώρα τελείωσε και τα παιδιά βγήκαν διάλειμμα. Καθώς περπατούσε η Μόνα μόνη της στον διάδρομο του σχολείου, την πλησίασαν ο λαγός, το αγριογούρουνο και η αλεπού και της είπαν κοροϊδευτικά:

- Μέχρι να φτάσεις στην αυλή, θα έχει τελειώσει το διάλειμμα! κι έφυγαν γρήγορα γελώντας.

Η Μόνα στενοχωρήθηκε, αλλά συνέχισε να περπατάει.

Όταν μπήκαν ξανά στην τάξη, βρήκε το τετράδιό της μουντζουρωμένο και το μολύβι της σπασμένο. Δεν είπε όμως τίποτα σε κανέναν. Εξάλλου, ποιος θα την πίστευε; σκέφτηκε. Έσβησε λοιπόν τις μουντζούρες και πήρε ένα άλλο μολύβι.

Τις επόμενες μέρες οι συμμαθητές της άρχισαν να την πλησιάζουν και να θέλουν να γίνουν φίλοι της. Όμως ο λαγός, το αγριογούρουνο και η αλεπού δεν έδειχναν να θέλουν την παρέα της.

Μια μέρα, την ώρα της γυμναστικής, τα παιδιά αποφάσισαν να παίξουν ποδόσφαιρο. Καθώς πλησίασε η Μόνα, της είπε ο λαγός:

- Δεν πιστεύω να θέλεις να παίξεις κι εσύ μαζί μας! Θα μας χαλάσεις το παιχνίδι! Εξάλλου εσύ δεν μπορείς να τρέξεις!

Τότε η Μόνα κατέβασε το κεφάλι και κάθισε στην άκρη. Όταν τη ρώτησαν οι συμμαθητές της γιατί δεν παίζει μαζί τους, εκείνη απάντησε ότι πονούσε το πόδι της.

Την επόμενη μέρα η Μόνα δεν ήθελε να πάει στο σχολείο.

- Πονάει το κεφάλι μου, είπε στριφογυρίζοντας.

Η μαμά της την ακούμπησε στο μέτωπο και της είπε:

- Δεν έχεις πυρετό!

- Δεν έχω πυρετό, αλλά πονάει το κεφάλι μου. Ζαλίζομαι, δεν μπορώ να σηκωθώ από το κρεβάτι!

Και τράβηξε το παπλωματάκι της μέχρι το κεφάλι!

Η Μόνα άρχισε να κλαίει κάτω από τα σκεπάσματα και να σκέφτεται: «Δε θα ξαναπάω σ' αυτό το σχολείο ποτέ! Ποτέ! Ποτέ! Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω στο παλιό μου σχολείο και στους φίλους μου!»

Η μικρή χελώνα έμεινε όλη τη μέρα στο κρεβάτι. Το απόγευμα πέρασε από το σπίτι της ο Βάκης, το βατραχάκι, για να τη δει και να πάνε βόλτα. Η Μόνα

όμως δεν ήθελε να βγει και του είπε πως δεν ένιωθε πολύ καλά.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν πήγε η μαμά της να την ξυπνήσει για να πάει στο σχολείο, η Μόνα της είπε:

- Είμαι άρρωστη, πολύ άρρωστη! Πονάει ο λαιμός μου! Δεν μπορώ να μιλήσω, άρα δεν μπορώ να πάω στο σχολείο! και τράβηξε το πάπλωμά της.

«Δε θα ξαναπάω στο σχολείο αυτό ποτέ! Ποτέ! Ποτέ!»

Η μητέρα της ανησύχησε πολύ και κάλεσε τον γιατρό. Εκείνος την εξέτασε και τη διαβεβαίωσε πως δεν είχε τίποτα και πως κάτι άλλο ίσως συνέβαινε.

Η μητέρα της Μόνας την πλησίασε, την πήρε αγκαλιά και τη ρώτησε:

- Τι σου συμβαίνει, Μόνα μου; Γιατί δε θέλεις να πας στο σχολείο;
- Τίποτα δε μου συμβαίνει, απάντησε η Μόνα. Ήμουν

άρρωστη, αυτό είναι όλο! Τώρα νιώθω καλύτερα!

Την επόμενη μέρα η Μόνα, με βαριά καρδιά, σηκώθηκε, ετοιμάστηκε και πήγε στο σχολείο. Μόλις την είδαν οι φίλοι της έτρεξαν να τη δουν και να της ευχηθούν περαστικά.

Καθώς όμως πήγαινε να αφήσει την τσάντα της στην τάξη, άκουσε τον λαγό και την αλεπού να ψιθυρίζουν: «Ωχ, ήρθε πάλι η καινούργια. Κάτι πρέπει να της κάνουμε!»

Στο διάλειμμα της ίδιας μέρας ο λαγός, το αγριογούρουνο και η αλεπού άρχισαν κιόλας να ετοιμάζουν καινούργιο σχέδιο εναντίον της Μόνας. Ξεκίνησαν να σκάβουν στην άκρη της αυλής μια λακκούβα, την οποία θα σκέπαζαν με φύλλα, για να πέσει μέσα η μικρή χελώνα.

Οι συμμαθητές της Μόνας, τα πουλιά που πετούσαν πάνω από την αυλή του σχολείου, είδαν ότι κάτι ετοίμαζαν οι τρεις φίλοι. Κρύφτηκαν λοιπόν στο δέντρο και τους άκουσαν να λένε κοροϊδευτικά: «Καλά, θα γελάσουμε πάρα πολύ όταν θα πέσει μέσα η καινούργια!»

Τα πουλιά πέταξαν γρήγορα και είπαν στη δασκάλα τους αυτά που είχαν δει και είχαν ακούσει. Η κυρία κουκουβάγια τα ευχαρίστησε που την ενημέρωσαν και άρχισε να σκέφτεται πώς θα μπορούσε να αντιμετωπίσει το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί. Η μόνη λύση ήταν

να μιλήσει σε όλους τους μαθητές της για θέματα σωστής συμπεριφοράς!

Έτσι κι έγινε. Την επόμενη μέρα τα παιδιά δεν έκαναν μάθημα. Η κυρία κουκουβάγια τους είπε ότι θα έκαναν κάτι πολύ πιο σημαντικό. Θα μιλούσαν για το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται στους συμμαθητές τους: «Όλοι είστε ίσοι μεταξύ σας, παρόλο που είστε διαφορετικοί. Δεν έχει σημασία αν κάποιος είστε πιο ψηλοί ή πιο κοντοί, περισσότερο ή λιγότερο δυνατοί. Όλοι έχετε τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις».

Σε όλη τη διάρκεια της συζήτησης η Μόνα ήταν σκυφτή και δε μιλούσε, γιατί φοβόταν.

Όταν τελείωσε το σχολείο και τα παιδιά σχόλασαν, ο λαγός, το αγριογούρουνο και η αλεπού την πλησίασαν. Η Μόνα φοβήθηκε, όμως εκείνοι τη διαβεβαίωσαν ότι δε θα την κορόιδευαν ξανά. Κατάλαβαν το λάθος τους και ήθελαν να επανορθώσουν.

Της ζήτησαν συγνώμη για ό,τι είχαν κάνει και της πρότειναν να γίνουν φίλοι. Η Μόνα τους συγχώρεσε και από τότε τα τέσσερα ζώακια έγιναν αχώριστα.

Πατήστε στην εικόνα και κατεβάστε την ιστορία στον υπολογιστή σας:

